

РЕШЕНИЕ

№ 1041

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Калина Пецова**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12330** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Д. А. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. Т., срещу Решение от 19.10.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело /НАХД/ № 4518/2021г. на Софийски Районен Съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 19 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-001227/04.02.2021 г., издадено от началник група отдел „Пътна полиция” (ОПП) към СДВР, СДВР, с което на касатора на основание чл.174, ал.1, т.2 от ЗДвП са наложени две административни наказания “глоба” в размер на 1000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно и незаконосъобразно, материалният закон е приложен неправилно и не са преценени обективно събраните по делото доказателства. Касаторът счита, че фактическата обстановка не е установена всестранно и пълно, а съдът е обсъдил само частично събраните доказателства и е допуснал грешки при обсъждане на фактите. Излага подробни съображения за противоречия между свидетелските показания, действията на жалбоподателя, на патрулиращите полицаи и на наказващите органи, вкл. относно основен факт на движението на автомобила. Въз основа на тях счита, че множеството

грешно възприети от съда обстоятелства и неправилната трактовка на събраните доказателства са довели до неправилни изводи и пороци на съдебното решение. Твърди, че процесното МПС е било паркирано, С. е свален от него около 00:30 часа от патрулиращи полицаи, а пътните полицаи пристигнали около час и половина по-късно, за да тестват С. с тест Дрегер, резултатите от който не били приложени по делото, а кръвният тест бил направен много по-късно. Твърди се, че подадените в срок възражения срещу АУАН не са обсъдени от АНО. Претендира се отмяна на решението на СРС, както и потвърденото с него НП. Алтернативно се сочи приложение на чл.28 от ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба СДВР- ОПП не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, Х. касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От фактическа страна районният съд е приел, че на 22.01.2021 г. свидетелят Б. Н., свидетелят К. А. и наказаното лице Д. А. С. били на парти в [населено място],[жк]. Свидетелят А. не бил употребил алкохол и тръгнал да изпраща момичета до дома им, а Н. и С. останали на място да го изчакат. Тъй като било студено, А. им дал ключовете от автомобила, който управлявал „О. К.“, с ДК [рег.номер на МПС] , за да са на топло. След като А. тръгнал от мястото, С. и свидетелят Н. влезли в автомобила, като С. седнал на мястото на водача и потеглили. Непосредствено след което, към 02:50 часа, докато се движел по ул. „511“, автомобилът бил спрян за проверка от служители на полицията, сред които са и свидетелите Й. и Д.. Проверяващите установили, че водачът лъха на алкохол и сигнализирали за съдействие служители на КАТ. Свидетелят Х. бил отстранен от автомобила. На място пристигнал за съдействие екип на КАТ, сред които и свидетелят Х. - актосъставител. С. е изпробван с техническо средство „Алкотест Дрегер 7410 +“, с №0375, чиято проба с № 1899, проведена в 03:42 часа, отчела положителен резултат от 0,98 промила. През това време свидетелят А. се върнал до автомобила, но виждайки полицейско присъствие, решил да не се намесва. Издаден е талон за медицинско изследване №093728 за МБАЛ „Св. А.“. В лечебното заведение е взета кръвна проба на С. в 05:05 часа, която след анализ, обективиран в Протокол за химическо изследване № 56/22.01.2021 г., доказала наличие на етилов алкохол в кръвта в количество 1,02 промила.

На Д. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 470369 на 22.01.2021 г., за това, че на същата дата около 02:50 часа в [населено място] по ул. „511“ от ул. „558“, с посока на движение към ул. „513“ управлява лек автомобил „О. К.“, с ДК [рег.номер на МПС] , след употреба на алкохол, установено с техническо средство „Алкотест Дрегер 7410 +“, с № 0375, чиято проба с № 1899, отчела положителен резултат от 0,98 промила. Посочено е, че горното съставлява нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. Срещу АУАН е подадено писмено възражение. Въз основа на акта е издадено атакуваното наказателно постановление № 21-4332-001227/04.02.2021 г., издадено от началник група отдел „Пътна полиция“ (ОПП) към СДВР.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил извод, че АУАН и

издаденото въз основа на него НП, са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност и без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. На следващо място, съдът е приел за доказано по категоричен и безспорен начин, че жалбоподателят е извършил визираното в АУАН и НП административно нарушение. Въззивният съд е счел, че административно-наказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 174, ал.1, т.2 ЗДвП, препращаща към визираната в чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП абсолютна забрана към водачите да управляват МПС след употреба на алкохол, както и че е налице пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. По изложените фактически и правни доводи, СРС е намерил за доказано вмененото нарушение на нормата на чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП.

Административен Съд С. – град, Х. касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на касатора чрез изпращане на съобщение на 09.11.2021 г., поради което следва, че подадената чрез СРС на 25.11.2021г. жалба /вх. № 21052726/, по пощата с пощенско клеймо от 23.11.2021г. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.211, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана. Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съдия е събрал свидетелските показания на актосъставителя мл. инсп. Г. Г. Х., на свидетелите М. Б. Й. и А. А. Д. – полицейски служители очевидци на установяване на нарушението, както и на свидетели на наказаното лице Б. Й. Н. и К. К. А.. Техните имена и процесуалното им качество правилно са цитирани в обжалвания съдебен акт. Действително, на едно място в мотивите на съдебния акт е обективизирано изречение, че „Св. Х. е отстранен от автомобила“, като св. Х. е актосъставител, но тази неяснота не е съществена за установените по делото факти. Я. е волята на съда, че в автомобила са били С. и св. Б. Н..

В един абзац решението съдържа неотнормирани мотиви – относно нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП, каквото не е установено по делото, но това не води на самостоятелно основание до неговата неправилност, тъй като изключени от съдържанието му, тези мотиви не влияят на общата разбираемост на волята на СРС. В решението, на две отделни места, са изложени мотиви за неоснователност на възражението на наказаното лице за нарушение на чл.52, ал.4 ЗАНН, но това също не пречи на касационната инстанция да разбере формираната от решаващия съд воля за доказаност на нарушението на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и за правилното му санкциониране съобразно нормата на чл.174, ал.1, т.2 ЗДвП. Използваните от СРС глаголи „потеглили“ (за С. и Н.) и „върнал до автомобила“ (за А.) не водят до твърдяното от касатора неправилно възприемане на фактите по делото.

Логично, при вменено нарушение на императивната забрана по чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП да не се управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, във възвизното производство са разпитани две групи свидетели – полицейски служители и свидетели на наказаното лице. Сред служителите на СДВР – очевидци на нарушението, както изрично са вписани в АУАН № 470369 от 22.01.2021 г., са М. Й. и А. Д.. На гърба на л.34 от делото, св. Й. изрично посочва „да, аз лично видях автомобила в движение“. На л.35 от делото св. Д. сочи „в движение беше автомобилът“. С тези категорични показания се оборва защитната теза на касатора, че автомобилът не е бил в движение. Двамата служители на СДВР безпротиворечиво установяват, че същата вечер са били в екип от пет-шест човека, но самите те не са спрели процесното МПС. В преписката се съдържа докладна записка от 22.01.2021 г. на Н. Н. – служител в 01 сектор, 02 група при Отдел „С.“ – СДВР, според която за времето от 20:30 часа до 08:30 часа на 21.01.2021 г. бил назначен за старши на АП 127, съвместно с Б. А., Г. Л., А. Д. и М. Й.. Според цитирания документ, около 02:50 часа, на ул. „511“ и ул. „514“ спрели за проверка лек автомобил „О. К.“, с рег. [рег.номер на МПС], който се движел с посока от ул. „558“ към ул. „513“. Като водач бил установен Д. А. С., ЕГН [ЕГН], при разговор с когото лицето било във видимо неадекватно състояние и лъхало на алкохол. Служителите докладвали на ОДЦ 25 СДВР и бил извикан екип от ОПП – СДВР, който установил положителен резултат на алкотест – дрегер от 0.98 промила.

Противно на твърденията на касатора, в преписката се съдържа на хартиен носител резултата от проведения алкотест – дрегер В. Т. Р. № 01899/22.01.2021 г., 03:42 часа, с резултат 0.98 промила.

Разликата между часа на проверката, часа на алкотест-дрегера и часа на кръвното изследване за алкохол е единствено в полза на проверяваното лице и не води до незаконосъобразност на НП, нито до твърдяната неяснота във фактическата обстановка. Още повече, че според св. Д. „приятел на момчето шофьор му носел кисело мляко и вода“, т.е. проверяваните лица са взели на място мерки за разреждане на алкохолното съдържание в кръвта на С.. Въпреки това, взетата в 05:05 часа на 22.01.2021 г. кръвна проба доказва етилов алкохол в кръвта на С. в количество от 1.02 промила.

Тази доказателствена съвкупност – свидетелски показания на полицейски служители – очевидци, докладна записка на Н. Н. и резултатите от тестовете за алкохолно съдържание в кръвта, правилно и обосновано са навели решаващия съд на извод за доказаност на нарушението по чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП, при категорични данни, че автомобилът е бил в движение по време на проверката. При наличието на безспорни доказателства за установено съдържание на алкохол в кръвта на проверяваното лице, негова единствена защитна теза остава поддържаната от свидетелите му такава, че автомобилът не е бил в движение.

Според св. Б. Й. Н., на процесната дата били на рожден ден на приятел. След като той приключил, друго момче – К. отишъл да изпрати момичета, а Н. останал с Д. С. да изчака прибирането на К.. Тъй като било студено К. им дал ключа от колата, за да изчакат вътре (автомобилът е собственост на Ц. Й. С.). Н. и С. запалили колата и стояли вътре на топло, когато минала патрулка и им направили обиск. Полицаяте се държали грубо, накарали ги да слязат от автомобила, започнали да бъркат по джобовете им, а след това казали на Н. да си тръгва. Затова, той се отстранил на 200-300 метра и продължил да наблюдава, но поради студа по-късно си тръгнал, при

което държал връзка със С. по телефона.

Другият свидетел на наказаното лице К. К. А. установява, че бил единственият, който не е пил същата вечер, поради което трябвало да шофира. Тъй като изпратил няколко момичета до дома им, имал уговорка с Д. и Б. да го изчакат към читалището на[жк]. Те останали в колата „О. К.“, която не била в движение. След като изпратил момичетата, А. се доближил до автомобила, но там имало неприятни момчета от квартала, пристигнала и полиция, и свидетелят решил да не се намесва в тази ситуация. Очевидно е домогването на св. А. да се представи като очевидец на случката, но показанията му се разколебават от факта, че автомобилът е собственост на трето лице Ц. Й. С..

Изложените показания на свидетелите Н. и А. относно това, че автомобилът не се е движел, остават изолирани от останалия доказателствен материал. В техен противовес са не само показанията на полицейските служители – очевидци, но и докладната записка на старшия служител на АП 127. При очевидното противоречие между двете групи доказателства, правилно решаващият съд е кредитирал показанията на св.Й. и св.Д. като обективни и незаинтересвани от изхода на спора, докато тези на св.А. и св.Н. обосновано не са кредитирани като потвърждаващи защитната теза на наказаното лице, че автомобилът не е бил в движение, която обаче не се установява от останалия доказателствен материал.

Полицейските служители на СДВР са били назначени в наряд като автопатрул 127, при което са изпълнявали служебните си задължения по проверка за връзка със СПО (докладна записка на Н. Н.). Същите са действали в екип, двама от които са разпитани като свидетели очевидци. Предвид непрекъснатата дейност по контролиране безопасността на движението и съставяне на АУАН, включени в служебните им функции, неоправдано е да се очаква от тези лица да си спомнят конкретната обстановка, при която е извършено всяко нарушение, както и да идентифицират в детайли нарушителите. Логично е, при многобройните им проверки в столицата, свидетелите да не помнят детайли от конкретната проверка, което не разкобелава достоверността на изнесените от тях данни, относими към фактическия състав на установеното нарушение по чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП. Не съществува съмнение в обективността и безпристрастността на показанията им, че автомобилът е бил в движение, поради което не се установяват касационните оплаквания за едностранно разглеждане от районния съдия на доказателствения материал по делото.

Съобразени със закона са изводите на решаващия съд за липса на нарушение на чл.52, ал.4 ЗАНН, според който преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обосноваост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Въз основа на АУАН, който поставя началото на административнонаказателното производство, АНО има две възможности за неговото приключване (към момента на издаване на процесното НП) – да прекрати преписката с мотивирана резолюция по чл.54 ЗАНН или да издаде НП. Константната е съдебната практика, че приключването на производството с издаване на НП при наличие на подадено писмено възражение по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН обективира несъгласието на административнонаказващият орган (АНО) с доводите на нарушителя. Казано по друг начин, липсата на обсъждане на възражението на лицето не влече незаконосъобразност на НП.

Ръкописно съставеният от св. Х. АУАН предполага известна нечетливост на

документа, но при запознаване със същия не се установяват твърденията на наказаното лице във възражението му по чл.44, ал.1 ЗАНН за пълна невъзможност да разбере съдържанието му. Тази негова защитна теза се оборва от вписаното от С. в АУАН „към момента нямам възражения“, както и от подробното описание на фактическата обстановка по случая във възражението му по чл.44, ал.1 ЗАНН. Изложеното е указание, че правото на защита на уличеното лице не е накърнено.

В заключение, районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства. Доказателствената съвкупност не е обсъдена едностранчиво, тъй като са разпитани актосъставителят и свидетели на установяване на нарушението, чиито показания правилно са преценени като обективни, логични и съответстващи на другите доказателства по делото. Детайлно са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Противно на твърденията в касационната жалба, словесното описание на нарушението е точно, ясно и недвусмислено, както и съответства на състава на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на водача на МПС. Безспорно се установява извършването на посоченото в АУАН и НП нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП вменява забрана на водача на ППС да управлява ППС под въздействието на алкохол, наркотици и други упойващи вещества. В случая касаторът е управлявал МПС след употреба на алкохол, с концентрация на алкохол в кръвта си в размер на 0.98 промила. Това нарушение е подведено правилно към съответната санкционна норма на чл. 174, ал.1, т.2 от ЗДвП, според който водач, който управлява ППС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца и с глоба от 1000 лв. Административни наказания в посочения законоустановен размер са наложени с процесното НП, поради което са изцяло неоснователни касационните оплаквания за неправилна квалификация на деянието и несъответстваща му санкция.

Неоснователна е претенцията на касатора за маловажност на деянието по смисъла на чл.28 ЗАНН. Маловажно е онова административно нарушение, което с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с *обикновените случаи* на нарушение от съответния вид. В случая се касае за „типично нарушение“, т.е. което не разкрива отлика от другите, обикновени, случаи на нарушения от този вид. Липсата на вредни последици не е основание за приложение чл.28 ЗАНН. Процесното нарушение е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му. Напротив, употребата на алкохол при управление на МПС винаги се приема негативно, независимо от липсата на вредни последици, предвид особената обществена опасност на деянието по отношение на живота и здравето на другите членове на обществото.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд

С. – град, Х.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.10.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 4518/2021г. на Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 19 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: 1.

2.